

בבית המשפט העליון**ע"ם 1880/06 - א'**כבוד השופט א' א' לוי **בפני :**

המעוררים :

1. אבי ציפסר
2. יעקב פרינטה-כהן
3. אלימלך בר-דן
4. שמואל טננבוים
5. אמיר לוי-צדק

נ ג ד

המשיבות :

1. הועדה המקומית לתכנון ולבניה - הרצליה
2. עיריית הרצליה

בקשה למתן צו ביניים

בשם המערערים : עו"ד יובל-מאיר זפיר

החלטה

זוהי בקשה למתן צו זמני, המונע – עד להכרעה בערעור שהוגש – את המשכן של עבודות, שעורכת עיריית הרצליה ברחוב סוקולוב שבמרכז העיר, במסגרת תוכניתה ל"החיא"ת" האזור. המערערים הם בעלי עסקים ברחוב, החוששים כי ביצוע התוכנית יפגע בפרנסתם. עתירה, שהגישו בנדון לבית-המשפט לענינים מנהליים בתל-אביב-יפו (כבוד השופט ק' ורדי), נדחתה לאחר שבית-המשפט המחוזי לא ראה לקבל את טענות המערערים בדבר אי-חוקיותם של הליכי התכנון ששימשו בסיס לתוכנית, ומצא כי התוכנית הוכנה כדין ובסמכות, וכי לא נפל פגם בשיקול דעתם של הגורמים המפקדים על ביצועה.

בבקשה שבפני שבים המערערים ופורשים את עיקר הטענות שהעלו בפני הערכאה הראשונה. בהקשרה הקונקרטי של הבקשה מוסיפים הם וטוענים, כי מאזן הנוחות נוטה כבדור לטובתם, וכי לערעורם סיכויים גבוהים להתקבל. המשיבות, בתשובתן לבקשה,

מטעימות כי העבודות החלו זה מכבר, כי השבתו של המצב לקדמתו אינה אפשרית, ומכל מקום – כי הוראה לחדול מן העשייה תסב להן נזק כספי כבד, וכי בגדרי עתירתם לבית-המשפט המחוזי כלל לא ביקשו המערערים צו ביניים למניעתן של העבודות.

לאחר שעיינתי בבקשה ובתשובה לה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. טעמי לכך הם שלושה. ראשית, שוכנעתי כי במצב הדברים הנוכחי, כשעבודות התשתית בעיצומן, הפסקתן תסב למשיבות נזק רב. יתרה מכך, הפגיעה בציבור – ובכללו גם ציבור סוחרי הרחוב, תהא קשה אף היא, באשר הפסקתן הזמנית של עבודות – שאין פירושה השבתו של המצב לקדמתו, תפגע באיכות החיים של התושבים במידה ניכרת. מנגד, אפילו יתקבל הערעור שהוגש, תהא התרופה המתאימה לכך במישור הסעדים הכספיים, ודבר בהמשך קיומן של העבודות לעת הזו, לא ישלול מן המערערים סעד זה ככל שיהיו זכאים לו בעתיד.

שנית, ואף כי על שופט הדן בבקשה לסעד זמני, להבדיל מן ההליך העיקרי, לנקוט זהירות יתר בהעריכו את סיכויי של הערעור להתקבל, הרי התקשיתי לראות כיצד זה יוכלו המערערים לזכות בסעד לו הם עותרים. על-פניו, ניכר כי בית-המשפט המחוזי בחן באורח מדוקדק את טענות המערערים ואת האסמכתאות שהציגו באי-כוחם, ונימק היטב את סיבותיו שלא להיעתר להן. יתרה מכך, ביסוד פסק-דינו עומדת בין השאר דחייתן של טענות שבעובדה, ובאלה – המשמשות בסיס גם לערעור דנן, אין ערכאת הערעור נוטה, כידוע, להתערב.

שלישית, מקובלת עלי טענת המשיבות ולפיה לא זו בלבד שלבית-משפט קמא לא הוגשה בקשה למניעתן מבעוד מועד של העבודות – ואפשר כי לו היה המצב אחר היה גם מאזן הנוחות משתנה, אלא אף כי הבקשה המוגשת כעת מתייחסת לקטעי-רחוב שהעתירה המקורית כלל לא עסקה בהם.

התוצאה היא, כי אני דוחה את הבקשה.

המערערים ישאו בהוצאותיהן של המשיבות בבקשה זו, ובשכר-טרחת עורכי-דינן, בסכום כולל של 5,000 ש"ח.

ניתנה היום, כ' באדר תשס"ו (20.3.2006).

אדמונד לוי 1880/06-54678313

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. doc.06018800_002 /שב
מרכז מידע, טל' 02-6593666 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה